

Arrest

nr. 349 771 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: **X**
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. HAUWEN**
Avenue du Luxembourg 72
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 15 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. HAUWEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij (hierna: eerste verzoekster) verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten. Zij verliet Eritrea in 2015 en kwam vervolgens via Soedan en Libië in Italië terecht. Op 24 mei 2017 werd zijn in Italië erkend als vluchteling.

1.2. De twee oudste dochters van eerste verzoekster, D. en S., vervoegden haar eind 2020 via gezinshereniging in Italië. Zij reisden ongeveer zes maanden later door naar België, waar zij op 3 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 1 oktober 2021 werd hun in België de vluchtelingenstatus toegekend.

1.3. Eerste verzoekster verliet Italië tijdens haar zwangerschap en kwam op 7 juni 2022 in België aan. Op 8 juni 2022 diende zij bij de Belgische overheden een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 1 augustus 2022 werd in België haar minderjarige dochter M. A. G. geboren, de tweede verzoekende partij (hierna: tweede verzoekster). Zij werd bijgeschreven op de bijlage 26 van verzoekster en haar verzoek om internationale bescherming werd aanvankelijk overeenkomstig artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet geacht mede namens haar te zijn ingediend.

1.5. De dossiers van verzoeksters werden op 22 maart 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.6. Eerste verzoekster werd op 6 december 2023, 9 januari 2025 en 19 maart 2025 gehoord op de zetel van het CGVS. Tijdens deze persoonlijke onderhouden werd zij tevens gehoord in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar minderjarige dochter, die wegens haar jonge leeftijd niet zelf werd gehoord.

1.7. Nadat werd vastgesteld dat verzoekster internationale bescherming geniet in Italië, maar haar in België geboren dochter daar niet over een internationale beschermingsstatus beschikt, werd het dossier van verzoeksters dochter afgesplitst. Het verzoek van eerste verzoekster werd onderzocht in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, terwijl het verzoek van haar dochter ten gronde werd beoordeeld ten aanzien van Eritrea.

1.8. Op 2 september 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van eerste verzoekster een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)*". Op dezelfde datum nam de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeksters minderjarige dochter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

1.9. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster luidt als volgt:

"(...)

A. *Feitenrelaas*

U verklaart geboren te zijn in 1984 in Asmara. U bezit de Eritrese nationaliteit.

U bent geboren in Asmara, maar toen u 14 jaar was verhuisde u naar Belezza waar uw grootouders woonden. U trouwde in 2005 en verhuisde naar Emba Derho. U beviel van twee dochters, D. en S.. Drie jaar later scheidde u van uw man en vertrok uit de stad. Uw kinderen liet u bij uw ouders achter terwijl u tijdens de week in Hashas aan het werken was. U kreeg hierdoor convocatiebrieven om uw dienstplicht aan te vangen. U besloot daarom in oktober 2015 het land te verlaten.

U ontmoette een smokkelaar die u met een auto naar Soedan bracht. Daar had u voor het laatst contact met uw familie en kinderen. Na een half jaar ging u door naar Libië waar u drie maanden bleef alvorens de oversteek te maken naar Europa.

U kwam toe op Italiaans grondgebied en diende een verzoek om inlichtingen in op 19 augustus 2016. U kreeg de vluchtelingenstatus toebedeeld op 24 mei 2017. U werkte daar als verzorgster en had een woonplaats. U ontmoette daar uw huidige partner in 2018 en raakte zwanger.

Toen u zeven maanden zwanger was, besloot u dat u niet meer in Italië zou wonen. U vond dat uw rechten daar niet gerespecteerd werden. U reisde naar België en kwam toe op Belgisch grondgebied op 7 juni 2022. U diende op 8 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Toen u een kerk in Brussel bezocht, werd u opeens aangesproken door een jonge man. Hij vertelde u dat hij u herkende als de moeder van D. en S. en dat zij hier in België vertoeven. Uw dochters hadden immers op 03 juni 2021 internationale bescherming aangevraagd en kregen op 1 oktober 2021 het vluchtelingenstatuut toebedeeld. Op 1 augustus 2022 beviel u van uw derde kind M. in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor; uw DNA documenten van uw dochters, een kopie van uw Eritrese identiteitskaart, document van voogd van S., geboorteakte van M., medische documenten in verband met de geboorte van M..

B. *Motivering*

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele

noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, de antwoorden van de Italiaanse autoriteiten (dd.02.10.2023 en 08.01.2024), uw voorgelegde documenten en uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Italië, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Italy. Update 2022, AIDA/ECRE, May 2023 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-IT_2022-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft namelijk géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u ook een internationale beschermingsstatus te verlenen. Integendeel: Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en u het tegendeel niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u natuurlijk wel vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Ten slotte dient er ook te worden gewezen dat er van een verzoeker om internationale bescherming de medewerkingsplicht rust. Dit houdt in om eerlijke, coherente, gedetailleerde verklaringen af te leggen. Hoewel u op deze plicht gewezen werd zowel tijdens uw eerste, tweede en derde persoonlijk onderhoud, blijkt u hieraan volstrekt niet te hebben voldaan (NPO1, p.2 en NPO2, p.2, NPO3, p.2).

Zo zijn er ten eerste uw verklaringen betreffende de ontmoeting met uw twee oudste dochters in Europa. Meerdere keren werd u geconfronteerd met de vele toevalligheden in uw verklaringen (NPO1, p.14, 16-20). Ook op uw tweede persoonlijk onderhoud blijft u uw vorige verklaringen herhalen ook al wordt u verschillende keren gevraagd of u deze nog zou willen aanpassen (NPO2, p. 3, 4) . Ook wanneer de protection officer u confronteert dat u wel in contact stond met uw kinderen nog voor uw aankomst in België, wilt u niets veranderen (NPO2, p.4). Het is enkel en alleen wanneer de protection officer u een foto toont, gevonden op uw Facebookprofiel, van u samen met uw dochters in de luchthaven van Rome dat u niet anders meer kan doen dan toegeven dat u al uw eerdere verklaringen gelogen zijn (NPO2, p.5, foto's toegevoegd aan administratief dossier). U zou uw kinderen hebben laten overkomen naar Italië in het kader van gezinshereniging. Zij zouden daar geen asielaanvraag hebben ingediend, maar vertrokken na zes maanden naar België omdat het onderwijssysteem volgens u hier beter is. Er kan dan ook slechts worden besloten dat u opzettelijk het CGVS heeft proberen te misleiden en u enkel gewillig was mee te werken nadat u met harde objectieve feiten geconfronteerd werd die uw verhaal volledig onderuit haalden.

Vervolgens zijn ook uw verklaringen betreffende uw vertrek uit Eritrea tegenstrijdig wat de geloofwaardigheid van uw relaas sterk aantast. In uw derde persoonlijk onderhoud meent u eerst dat u overdag reisde. In uw eerste persoonlijk onderhoud daarentegen zou u 's nachts gereden hebben. Wanneer u ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, past u dat uw antwoord aan, en meent u dat u inderdaad 's nachts reed. Ook verklaarde u op uw derde persoonlijk onderhoud dat u voor elke checkpoint diende uit te stappen om vervolgens met de smokkelaar door de velden te wandelen (NPO3, 7-8, 9). Dit is flagrant tegenstrijdig met hetgeen u verklaarde op uw eerste persoonlijk onderhoud waar u meende dat u in de auto zat bij het passeren van de checkpoints. Geconfronteerd hiermee, meent u dat u dat u dit had verzonnen (NPO3, p.9). U kan echter niet verklaren waarom u zou liegen over de manier van vertrek uit uw land van herkomst (NPO3, p.9). Evenmin kan u verklaringen waarom u pas in 2015 vertrok gezien u reeds in 2013 een oproepingsbrief ontving om uw legerdienst aan te vangen, hoewel u hier regelmatig geconfronteerd mee werd (NPO, p.6-7). Ook weet u niet wie u wekenlang vergezelde tijdens uw reis uit Eritrea, kan u weinig vertellen over Tesseney waar u de grens overstak en legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaatsen in Soedan (NPO3, p.11-12). Deze vaststellingen zorgen er bijgevolg voor dat u uw illegaal vertrek niet aannemelijk kon maken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor; uw DNA documenten van uw dochters, een kopie van uw Eritrese identiteitskaart, een document van de voogd van S., een geboorteakte van M. en medische documenten in verband met de geboorte van M.. Zij hebben echter geen invloed op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

1.10. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Uw moeder, A. A. G. (OV: (...); CGVS (...)) verklaarde dat u de Eritrese nationaliteit bezit en dat u geboren bent op 1 augustus 2022 in België. Uw moeder geniet van het vluchtelingenstatuut in Italië sinds 24 mei 2017. Uw moeder verklaart dat uw vader ook internationale bescherming kreeg in Italië.

Uw moeder liet uw twee zussen, D. en S., via gezinshereniging naar Italië komen. Daar bleven uw zussen zes maanden alvorens ze doorreisden naar België en hier asiel aanvroegen op 3 juni 2021. Op 1 oktober 2021 kregen zij het vluchtelingenstatuut. Uw moeder raakte zwanger van u, en reisde naar België. Zij kwam aan op Belgisch grondgebied op 7 juni 2022 en diende een dag later een verzoek om internationale bescherming in. U werd, na uw geboorte, bijgeschreven op de bijlage 26 van uw moeder en volgde aanvankelijk haar VIB-procedure. Gezien uw moeder internationale bescherming geniet in Italië, werd haar verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard. Gezien u echter niet over deze beschermingsstatus in Italië beschikt, diende in uw hoofde een afzonderlijke beslissing genomen te worden. Uw dossier werd dan ook ten gronde behandeld ten aanzien van uw land van herkomst, Eritrea.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt uw moeder uw geboorteakte neer en medische documenten in verband met uw geboorte.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden met uw moeder (gezien uw te jonge leeftijd om gehoord te worden).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw moeder geeft aan dat bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst, Eritrea, u niet hetzelfde onderwijs zou kunnen genieten als in België (notities persoonlijk onderhoud dd.9/01/2025 (NPO2), p. 2). Ook meent ze dat u gedwongen zou worden het Eritrese leger te vervoegen. (Notities persoonlijk onderhoud dd.19/03/2025, (NPO3), p. 12).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS merkt op dat de vrees bij terugkeer die uw moeder aanhaalde op dit moment louter hypothetisch is en niet wijst op een actuele en gegronde vrees bij terugkeer naar Eritrea in uw hoofde. Gelet op het feit dat u werd geboren op 1 augustus 2022 en op heden nog maar drie jaar oud bent, heeft u op heden dan ook geenszins de leeftijd bereikt waarop u in Eritrea dienstplichtig zou zijn.

Tot slot kreeg uw moeder de vluchtelingenstatus toebedeeld in Italië. Op haar persoonlijk onderhoud vermeldt zij een gevangenisstraf te vrezen bij een eventuele terugkeer naar Eritrea omwille van haar illegaal vertrek, nadat zij opgeroepen werd voor haar militaire dienstplicht (NPO dd.06.12.2023 (NPO1), 22/19968, p. 6 en 28). Het Commissariaat-generaal de autoriteiten van Italië om de informatie verzocht die zij in bezit hebben en die heeft geleid tot de toekenning van jouw moeders internationale beschermingsstatus aldaar. Het Commissariaat-generaal heeft echter binnen een redelijke termijn geen (gunstig) antwoord op deze aanvraag ontvangen en heeft haar analyse dus gebaseerd op de beschikbare elementen, waaruit blijkt dat uw verzoek ongegrond is.

Er wordt van uit gegaan dat een asielzoeker consistente verklaringen aflegt bij verschillende asielinstanties en dat illegaal vertrek na het ontwijken van de dienstplicht ook het motief was dat uw moeder naar voor schoof bij het indienen van haar Italiaanse asielaanvraag waarvoor ze internationale bescherming kreeg. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt weliswaar dat familieleden van personen die de dienstplicht ontduken hebben, daar repercussies van kunnen ondervinden. Daarbij kan het gaan om de ouders, echtgenoten of broers en zussen. Echter, wanneer de autoriteiten op de hoogte raken dat de gedeserteerde of dienstweigeraar in het buitenland verbleef, worden familieleden met rust gelaten. Kinderen van dienstweigeraars, zoals u, maken met andere woorden niet het voorwerp uit van vervolging door de Eritrese overheid. Er wordt dan ook besloten dat u geen gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van uw moeders eventuele dienstontwijking en illegaal vertrek.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat uw moeder wisselende verklaringen aflegde over zowel uw als haar eigen vertrek uit Eritrea. Zo hield zij aanvankelijk vol dat zij pas in België met haar kinderen herenigd werd, om later toe te geven dat u en uw siblings via gezinshereniging naar Italië kwamen (NPO 2, p. 4, 5, 6). Over haar eigen (illegaal) vertrek gaf zij eveneens toe aanvankelijk gelogen te hebben zonder hiervoor een afdoende verklaring te kunnen geven (NPO 3 22/19968, p. 9). Deze vaststellingen zetten haar geloofwaardigheid sterk op de helling, waardoor niet zonder meer kan worden aangenomen dat zij inderdaad, zoals ze beweerde, illegaal vertrok uit Eritrea naar aanleiding van dienstontwijking.

Wat betreft de documenten die werden neergelegd in het kader van uw verzoek dient er te worden opgemerkt dat deze louter betrekking hebben tot uw persoonsgegevens, dewelke niet in twijfel worden getrokken, en uw geboorte, wat geenszins invloed heeft op de beslissing.

Bijgevolg dient er dan ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ik vestig de aandacht van de minister van asiel en migratie op het feit dat in hoofde van uw moeder een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen in het kader van haar eigen VIB-procedure. Uw zussen D. en S. kregen een beslissing "erkenning van de hoedanigheid van vluchteling". Met betrekking tot het feit dat uw zussen erkend werden als vluchteling dient te worden opgemerkt dat elk verzoek tot internationale bescherming op zijn eigen merites beoordeeld wordt. De vaststelling dat uw zussen de vluchtelingenstatus verwierven heeft aldus geen enkele impact op de beoordeling van uw verzoek tot internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroepen verzoeksters zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 22 en 22bis van de Belgische Grondwet, en van artikelen “48/3 tot 48/9 en artikel 57/6, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Verzoeksters zetten vooreerst uiteen dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet slechts een mogelijkheid biedt om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling moet volgens hen worden toegepast met eerbiediging van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Onder verwijzing naar de arresten Ibrahim e.a. en Jawo van het Hof van Justitie betogen zij dat een verzoek niet niet-ontvankelijk kan worden verklaard wanneer de voorzienbare levensomstandigheden in de lidstaat die bescherming heeft verleend de betrokkene, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid en buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, zouden blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, betwist eerste verzoekster in de eerste plaats dat zij nog internationale bescherming in Italië geniet. Zij wijst erop dat uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat haar Italiaanse verblijfsvergunning op 18 oktober 2022 is verstrekt en sindsdien niet werd vernieuwd. Volgens haar kon haar verzoek bijgevolg niet niet-ontvankelijk worden verklaard en diende haar vrees ten aanzien van Eritrea ten gronde te worden onderzocht.

Eerste verzoekster voert voorts aan dat uit het administratief dossier niet duidelijk blijkt of haar in Italië de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Zij stelt dat haar verblijfsvergunning slechts gedurende drie jaar geldig zou zijn geweest en leidt hieruit af dat zij vermoedelijk subsidiaire bescherming genoot.

2.3. Subsidiair betoogt eerste verzoekster dat zij bij terugkeer naar Italië haar verblijfsvergunning niet zonder aanzienlijke moeilijkheden zal kunnen vernieuwen. Zij verwijst naar algemene informatie waaruit volgens haar blijkt dat een aanvraag tot verlenging binnen zestig dagen na het verstrijken van de verblijfstitel moet worden ingediend en dat bij laattijdige indiening een risico op een uitzettingsbevel bestaat. Zij vreest daarom dat zij een nieuwe asielaanvraag of minstens een volledige herbeoordeling van haar situatie zal moeten vragen, zonder garantie dat opnieuw een verblijfstitel zal worden afgegeven.

Eerste verzoekster verwijst verder naar het AIDA-rapport over Italië en naar een rapport van OSAR. Daaruit blijkt volgens haar dat de afgifte en vernieuwing van verblijfstitels in de praktijk worden bemoeilijkt wanneer de betrokkene niet over een geregistreerd domicilie of een daadwerkelijke verblijfplaats beschikt. Zij wijst eveneens op de lange wachttijden voor de afgifte van een nieuwe verblijfstitel en op de praktische moeilijkheden die begunstigden gedurende die wachttijd ondervinden om toegang te behouden tot werk, gezondheidszorg en andere rechten.

Eerste verzoekster vervolgt dat zij in Italië niet langer over een geregistreerd adres, huisvesting of financiële middelen beschikt en gescheiden is van de vader van tweede verzoekster. Als alleenstaande moeder van een driejarig kind zou het volgens haar bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zijn om een verblijfplaats te vinden, haar verblijfstitel te vernieuwen, werk en kinderopvang te verkrijgen en in haar levensonderhoud te voorzien. Zij voert aan dat zij na haar erkenning het opvangcentrum moest verlaten, slechts ongeveer 800 euro per maand verdiende, nooit over een eigen woning beschikte en tijdens haar zwangerschap geen financiële steun of adequate medische zorg ontving.

Verzoeksters verwijzen daarnaast naar algemene informatie over de moeilijkheden die begunstigden van internationale bescherming in Italië ondervinden op het vlak van tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg, administratieve procedures, onderwijs en sociale integratie. Volgens hen lopen zij, gelet op het persoonlijke profiel van eerste verzoekster als alleenstaande vrouw met een jong kind, zonder middelen, huisvesting en geldige verblijfstitel, een ernstig risico om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

2.4. Eerste verzoekster benadrukt tevens dat haar twee oudste minderjarige dochters in België als vluchteling zijn erkend en dat zij met hen een daadwerkelijk gezinsleven onderhoudt. Een terugkeer naar Italië zou het volgens haar bijzonder moeilijk maken om deze dochters te bezoeken, aangezien zij zonder geldige Italiaanse verblijfstitel niet vrij zou kunnen reizen en haar dochters, die in België onder voogdij staan, niet gemakkelijk alleen naar Italië zouden kunnen reizen. De bestreden beslissingen houden volgens verzoeksters dan ook onvoldoende rekening met hun gezinsleven en met het hoger belang van de betrokken kinderen.

2.5. Waar de commissaris-generaal eerste verzoekster een gebrek aan medewerking en tegenstrijdige verklaringen verwijt, voert zij aan dat zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud alsnog de waarheid heeft verteld over het eerdere verblijf van haar oudste dochters in Italië. Zij stelt dat zij aanvankelijk uit vrees voor het lot van haar dochters onjuiste verklaringen had afgelegd. Deze tekortkoming doet volgens haar geen afbreuk aan de vraag of zij nog effectieve bescherming in Italië geniet en evenmin aan de noodzaak om haar vrees ten aanzien van Eritrea en die van haar minderjarige dochter grondig te onderzoeken. Het bestaan van inconsistenties in bepaalde verklaringen volstaat volgens haar niet om alle overige verklaringen ongeloofwaardig te achten.

2.6. Verzoeksters betogen vervolgens dat eerste verzoekster Eritrea illegaal heeft verlaten nadat zij was opgeroepen voor de militaire dienstplicht. Zij houdt vol dat zij bij terugkeer als dienstonduiker en als verrader zal worden beschouwd. Onder verwijzing naar algemene landeninformatie voeren zij aan dat de legerdienst in Eritrea voor mannen en vrouwen verplicht is, in de praktijk voor onbepaalde duur kan worden opgelegd en gepaard gaat met ernstige misbruiken. Personen die het land zonder toestemming verlaten of in het buitenland asiel aanvragen, lopen volgens hen risico op vervolging, detentie en mishandeling, terwijl ook hun familieleden het slachtoffer kunnen worden van represailles.

Verzoeksters stellen dat er geen aanwijzingen zijn dat eerste verzoekster Eritrea legaal heeft kunnen verlaten. Het enkele gegeven dat zij daarover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, laat volgens hen niet toe te besluiten dat zij legaal is vertrokken. Zij voeren aan dat het voor Eritrese burgers in de praktijk bijzonder moeilijk is om een uitreisvisum te verkrijgen en dat de overgrote meerderheid van de Eritreeërs het land illegaal verlaat. Ook een asielaanvraag in het buitenland kan volgens hen door de Eritrese autoriteiten als verraad worden beschouwd.

2.7. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, voeren verzoeksters aan dat de commissaris-generaal de vrees van tweede verzoekster ten onrechte als louter hypothetisch heeft afgedaan omdat zij op het ogenblik van de beslissing slechts drie jaar oud was en nog niet de leeftijd had bereikt waarop zij tot de nationale dienst kan worden opgeroepen. Volgens hen is de vrees voor een toekomstige dienstplicht wel degelijk actueel, omdat het Eritrese onderwijssysteem kinderen vanaf jonge leeftijd voorbereidt op de nationale dienst en zij bij een terugkeer geen enkele controle zou hebben over haar toekomstige lot.

2.8.. Verzoeksters betogen verder dat tweede verzoekster in België is geboren, nooit in Eritrea heeft verbleven en er niet bij de autoriteiten werd geregistreerd. Haar terugkeer zou volgens hen noodzakelijkerwijs de aandacht vestigen op haar familiale achtergrond, in het bijzonder op het jarenlange verblijf van haar moeder en haar twee oudere zussen in het buitenland en op hun verzoeken om internationale bescherming. Zij vrezen dat de Eritrese autoriteiten de vermeende ongehoorzaamheid, dienstonwijking en illegale uitreis van haar moeder aan tweede verzoekster zullen toerekenen en dat zij daardoor zelf aan represailles zal worden blootgesteld.

Verzoeksters benadrukken dat de twee oudere zussen van tweede verzoekster in België als vluchteling zijn erkend en dat zij Eritrea eveneens hebben verlaten. Volgens hen heeft de commissaris-generaal ten onrechte geoordeeld dat deze erkenningen geen enkele invloed hebben op de beoordeling van het verzoek van tweede verzoekster. Zij menen dat haar familiale banden en het lot van haar moeder en zussen relevante aanwijzingen vormen voor de beoordeling van haar eigen vrees voor vervolging.

Zij voeren daarnaast aan dat het in de praktijk onmogelijk is tweede verzoekster alleen naar Eritrea te laten terugkeren. Zij beschikt niet over Eritrese identiteitsdocumenten, België onderhoudt volgens hen geen diplomatieke betrekkingen met Eritrea en geen van haar ouders verblijft daar. Zij is volledig afhankelijk van haar moeder en leeft sinds haar geboorte samen met haar moeder en haar twee in België erkende zussen.

Verzoeksters verwijten de commissaris-generaal het beginsel van eenheid van het gezin en het hoger belang van tweede verzoekster te hebben miskend. Zij stellen dat tweede verzoekster niet van haar moeder en zussen kan worden gescheiden en alleen naar Eritrea kan worden gestuurd. Volgens hen moet zij dezelfde bescherming krijgen als haar twee oudere zussen, die in België als vluchteling zijn erkend.

2.9. Verzoeksters besluiten dat de eerste bestreden beslissing ten onrechte werd genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en dat hun vrees ten aanzien van Eritrea

onvoldoende werd onderzocht. Zij vragen in hoofddoel om hen als vluchteling te erkennen, minstens hun de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en, uiterst subsidiair, de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.10. Verzoeksters voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie (weblink), geen nieuwe stavingsstukken toe:

3. Nota met opmerkingen

3.1. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij vooreerst benadrukt dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, omdat eerste verzoekster nog steeds internationale bescherming geniet in Italië. Aangezien haar verzoek op die grond niet-ontvankelijk werd verklaard, kan zij volgens de verwerende partij de schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren en is een onderzoek van haar vrees ten aanzien van Eritrea niet aan de orde.

De verwerende partij betwist vervolgens dat het verstrijken van de Italiaanse verblijfsvergunning tot gevolg heeft dat eerste verzoekster niet langer internationale bescherming geniet. Zij wijst op het onderscheid tussen de internationale beschermingsstatus en het op grond daarvan afgegeven verblijfsdocument. Terwijl de verblijfsvergunning beperkt is in de tijd en hernieuwbaar is, blijft de internationale beschermingsstatus in beginsel voortbestaan zolang deze niet in de door de Kwalificatierichtlijn bepaalde uitzonderlijke omstandigheden is beëindigd, ingetrokken of herroepen. Niets wijst er volgens haar op dat de aan eerste verzoekster verleende status niet langer geldig is.

Waar eerste verzoekster stelt dat niet duidelijk is welke beschermingsstatus haar in Italië werd toegekend, antwoordt de verwerende partij dat uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten van 8 januari 2024 duidelijk blijkt dat zij in 2017 als vluchteling werd erkend. Anders dan in het verzoekschrift wordt voorgehouden, was haar Italiaanse verblijfsvergunning bovendien vijf jaar geldig.

Wat de aangevoerde moeilijkheden bij de vernieuwing van deze verblijfsvergunning betreft, verwijst de verwerende partij naar geactualiseerde landeninformatie over Italië. Volgens haar kan daaruit niet worden afgeleid dat begunstigden van internationale bescherming in Italië systematisch terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Evenmin blijkt uit de aangehaalde rapporten dat het onmogelijk is een verlopen verblijfsvergunning te vernieuwen.

De verwerende partij is voorts van oordeel dat eerste verzoekster niet *in concreto* aantoont dat zij zelf niet in staat zou zijn de nodige stappen voor de vernieuwing te zetten. Zij verbleef vijf jaar in Italië, beschikte er na haar erkenning over een woonplaats, leerde enig Italiaans en werkte er als verzorgster. Bovendien onderhoudt zij contact met de vader van haar jongste kind, die in Italië woont. Op grond van haar individuele situatie kan volgens de verwerende partij dan ook niet worden aangenomen dat zij geen adres zou kunnen vinden of haar verblijfsvergunning niet zou kunnen vernieuwen.

3.2. Met betrekking tot tweede verzoekster stelt de verwerende partij dat de commissaris-generaal haar verzoek ten gronde en volledig heeft onderzocht ten aanzien van Eritrea en op grond van een uitvoerige en gedetailleerde motivering heeft besloten dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. Het verzoekschrift zou de motieven van de tweede bestreden beslissing niet *in concreto* betwisten, maar enkel benadrukken dat tweede verzoekster in België werd geboren en nooit over een verblijfsvergunning in Italië beschikte. De verwerende partij bevestigt dat zij geen internationale bescherming in Italië geniet en dat haar verzoek daarom terecht ten aanzien van Eritrea werd beoordeeld.

3.3. Waar verzoeksters wijzen op het feit dat de twee oudere dochters van eerste verzoekster in België als vluchteling werden erkend, herhaalt de verwerende partij dat ieder verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Zij voegt eraan toe dat deze dochters destijds als niet-begeleide minderjarigen zonder ouder in België verbleven en dat hun vluchtelingenstatus werd toegekend op grond van hun eigen risico op vervolging wegens dienstontwijking.

De verwerende partij besluit dat verzoeksters geen argumenten, gegevens of stukken aanbrengen die een ander licht werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal, dat de bestreden beslissingen op pertinente en draagkrachtige motieven berusten en dat het middel niet kan worden aangenomen.

4. Aanvullende nota's

4.1. De verwerende partij legt op 22 december 2025, overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met betrekking tot tweede verzoekster, waarbij zij verwijst naar het EASO-rapport "Eritrea. National service, exit and return" van september 2019 en de COI Focus

“Eritrea. Mobilisatie na de oorlog in Tigray” van 19 september 2025. De verwerende partij betoogt dat uit deze landeninformatie blijkt dat er geen actuele aanwijzingen bestaan dat tweede verzoekster, die op het ogenblik van de bestreden beslissing drie jaar oud was, in geval van terugkeer naar Eritrea wegens de oorlog in Tigray of de mobilisatiecampagne van 2022 zou worden onderworpen aan gedwongen rekrutering of nationale dienst. Zij handhaaft bijgevolg haar standpunt dat de door eerste verzoekster aangehaalde vrees in hoofde van haar minderjarige dochter hypothetisch is.

4.2. Verzoeksters leggen op 2 januari 2026 eveneens een aanvullende nota neer waarbij zij reageren op de nota met opmerkingen en op de aanvullende nota van de verwerende partij.

4.2.1. Wat eerste verzoekster betreft, herhalen zij dat niet afdoende wordt aangetoond dat zij nog steeds de vluchtelingenstatus in Italië geniet. Zelfs indien haar in 2017 de vluchtelingenstatus en een verblijfsvergunning van vijf jaar werden toegekend, stellen zij dat deze verblijfstitel uiterlijk in 2022 is verstreken en nooit werd vernieuwd. De enkele verwijzing naar het onderscheid tussen de beschermingsstatus en de verblijfstitel volstaat volgens hen niet om aan te nemen dat zij nog daadwerkelijk internationale bescherming in Italië geniet.

Zij voeren verder aan dat de verwerende partij niet concreet antwoordt op de door hen aangehaalde informatie uit de AIDA- en OSAR-rapporten over de problemen bij de verlenging van Italiaanse verblijfstitels. Eerste verzoekster heeft de wettelijke termijn voor de vernieuwing volgens hen ruimschoots overschreden. Zelfs indien zij alsnog een verlengingsprocedure zou kunnen opstarten, maken het ontbreken van een adres en financiële middelen in Italië en de lange wachttijden voor een nieuwe verblijfstitel deze verlenging volgens hen in de praktijk onuitvoerbaar. Zij vrezen dat eerste verzoekster daardoor samen met haar driejarige dochter zonder geldige verblijfstitel en huisvesting op straat zou terechtkomen.

Met betrekking tot tweede verzoekster betogen zij dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat zij in België werd geboren, nooit in Eritrea heeft gewoond, er niet geregistreerd is en er geen ouder heeft die voor haar kan instaan. Haar twee oudere zussen zijn bovendien in België als vluchteling erkend. Onder verwijzing naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn, de UNHCR-richtlijnen en artikel 23 van deze richtlijn stellen zij dat de situatie en de beschermingsstatus van haar gezinsleden relevant zijn voor de beoordeling van haar eigen vrees.

Verzoeksters betwisten vervolgens de gevolgtrekkingen uit de aanvullende landeninformatie van de verwerende partij. Zij voeren aan dat de nationale dienst in Eritrea ook los van het conflict in Tigray verplicht blijft voor burgers tussen achttien en veertig jaar, in de praktijk vaak voor onbepaalde duur wordt verlengd en gepaard gaat met gedwongen arbeid en ernstige misbruiken. Het verlaten van Eritrea of het ontduiken van de nationale dienst wordt volgens hen door de autoriteiten als ongehoorzaamheid of desertie beschouwd en kan aanleiding geven tot arbitraire bestraffing, detentie en mishandeling.

Zij menen dat de verwerende partij niet concreet motiveert waarom ervan zou moeten worden uitgegaan dat eerste verzoekster Eritrea legaal heeft verlaten. Volgens de door hen aangehaalde informatie is het verkrijgen van een uitreisvisum slechts voor een beperkte groep mogelijk. Het langdurige verblijf van eerste verzoekster in het buitenland, het ontbreken van registratie van haar jongste dochter en het feit dat zij geen banden met het Eritrese regime onderhoudt, vormen volgens hen aanwijzingen dat zij de Eritrese autoriteiten vreest.

Verzoeksters voeren verder aan dat tweede verzoekster wegens het gedrag en het profiel van haar moeder zelf het risico loopt op represailles. Zij verwijten de verwerende partij niet te hebben onderzocht of de Eritrese autoriteiten haar de vermeende dienstontwijking, illegale uitreis en asielaanvraag van haar moeder en zussen kunnen toerekenen.

Ter staving van hun betoog voegen zij de Country Policy and Information Note *“Eritrea: National Service, illegal exit and return”* van het Britse Home Office van december 2025 toe. Daaruit blijkt volgens hen dat de Eritrese nationale dienst onbepaald en dwingend van aard blijft, dat personen die de dienst ontwijken of Eritrea illegaal verlaten bij terugkeer een risico op vervolging of ernstige schade kunnen lopen en dat ook familieleden van dienstweigeraars of deserteurs kunnen worden blootgesteld aan ondervragingen, bedreigingen, arbitraire detentie, ontneming van essentiële voorzieningen en andere represailles. Zij wijzen tevens op informatie waaruit blijkt dat kinderen vanaf jonge leeftijd op de nationale dienst worden voorbereid en dat ook minderjarigen het risico lopen op militaire training of rekrutering.

Verzoeksters besluiten dat deze nieuwe informatie hun eerdere betoog bevestigt en vragen de Raad de nieuwe elementen bij zijn beoordeling te betrekken, hun de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen dan wel de bestreden beslissingen te vernietigen.

5. Voorafgaand

5.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

5.2. De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Aangezien verzoekers hun verzoek om internationale bescherming op 6 november 2023 hebben ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming, zoals voorzien in artikel 46 van de voormalige richtlijn 2013/32/EU.

5.3. Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster, werd getroffen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de artikelen 48/3 en 48/4, oud, van de Vreemdelingenwet. Deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, werden bij artikel 20 en 21 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026) opgeheven. De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6) van Verordening (EU) 2024/1347 en de hoofdstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de vluchtelingenstatus en de hoofdstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) en artikel 18 (verlening van de subsidiaire beschermingsstatus) van

Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl.St.* Kamer 2025-26, DOC 56 1401/001, 33). Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat het voorliggend verzoek vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissing vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggend beroep gericht tegen de bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster dan ook na te gaan of tweede verzoekster voldoet aan de in Verordening (EU) 2024/1347 vastgestelde voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming.

5.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

6. Beoordeling van het beroep

6.1. Betreffende de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

6.1.1. De eerste bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Procedurerichtlijn (wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 54 2548/001, 101).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Het wordt niet betwist dat verzoeker minstens sinds augustus 2017 internationale bescherming geniet in Italië (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, antwoord van de Italiaanse Dublin Unit d.d. 8 januari 2024).

Hoewel uit het administratief dossier op zich inderdaad niet kan worden afgeleid welk status, d.i. de vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus, aan verzoekster werd toegekend, kan niettemin genoegzaam worden aangenomen dat verzoekster internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, *in casu* Italië, wat door verzoekster *an sich* niet wordt betwist, en het Commissariaat-generaal zodoende tegemoetkomt aan de voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”

Waar eerste verzoekster zich de vraag stelt of zij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Italië omdat de aan haar verstrekte verblijfstitel is verstreken, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de Verordening (EU) 2024/1347 in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels bij de Verordening (EU) 2024/1347 in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Verordening (EU) 2024/1347). Verzoekster brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een ander lidstaat, met name Italië. Om deze reden werd verzoekers' beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3,

eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds toegelicht, vormt deze bepaling de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101; zie ook HvJ 18 juni 2024, *QY/Bondsrepubliek Duitsland*, C-735/22, pt. 52-54).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

6.1.2. Uit de door de Italiaanse autoriteiten verstrekte informatie blijkt dat eerste verzoekster op 29 augustus 2017 internationale bescherming werd verleend. In het antwoord van 8 januari 2024 wordt vermeld dat zij “*was recognized the International Protection status*”. De Italiaanse autoriteiten deelden tevens mee dat de op grond van deze status afgegeven verblijfsvergunning op 18 oktober 2022 verstreek en niet werd vernieuwd omdat eerste verzoekster niet beschikbaar was. Zij vermeldde daarbij dat haar laatste sporen in Italië teruggingen tot 23 januari 2018.

Verzoekster moet aldus een aanvraag indienen tot hernieuwing/verlenging van haar Italiaanse verblijfsvergunning. Uit de landeninformatie waarnaar de eerste bestreden beslissing refereert, met name het AIDA-rapport “*Country Report: Italy, Update 2022*” van mei 2023, blijkt dat de praktijk waarbij de Questura een aanvraag tot afgifte of hernieuwing van de verblijfsvergunning afwijst omwille van het ontbreken van een geregistreerde woonplaats, geen grond vindt in de Italiaanse wetgeving. Om die reden heeft het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken een omzendbrief gericht aan de Questura van Rome om erop te wijzen dat de wet niet vereist dat statushouders over een geregistreerde woonplaats beschikken om een hernieuwingsaanvraag in te dienen. Zulke praktijk is ook al door Italiaanse rechtbanken veroordeeld (p. 216).

De Raad stelt vervolgens vast dat verschillende obstakels naar voren komen uit de geactualiseerde landeninformatie die de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aanhaalt. Zo blijkt uit het AIDA-rapport “*Country Report Italy. Update 2024*” van juli 2025 dat de praktijken van de Questura om een aanvraag tot afgifte of hernieuwing van een verblijfsvergunning af te wijzen omwille van het ontbreken van een geregistreerd woonadres (domicilie) gehandhaafd blijven, hoewel deze geen grond vinden in de Italiaanse wetgeving en ondanks een omzendbrief van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken en veroordelingen door de Italiaanse rechtbanken hierover. Verder blijkt dat sommige politiekantoren niet enkel een bewijs van domicilie vragen maar ook een bewijs van verblijf op het Italiaanse grondgebied. *In casu*, verblijft verzoekster sinds 2022 niet meer in Italië.

In voormeld AIDA-rapport (p. 259) leest de Raad: “*A common problem regarding the issuance of residence permits for international protection beneficiaries is the lack of a registered domicile address, which must be provided to the police. Proof of domicile has to be attached to the application submitted to the Questura, but some beneficiaries of international protection do not have a fixed address to provide and Questure often reject issuance or renewal requests submitted by beneficiaries who lack a real domicile and provide either a*

fictitious/virtual residence or a registered legal address at an organisation's office. As mentioned in previous AIDA reports, to discourage such practice, in 2015, the Ministry of Interior issued a circular remarking that the law does not require beneficiaries of international protection to attach a registered address certificate to the residence permit issuance or renewal request being sufficient a declaration by the person concerning their domicile is considered sufficient. In 2019, the Civil Court of Rome had accepted an urgent appeal submitted by a beneficiary of subsidiary protection on the matter. However, in ASGI's experience, Police offices in the entire national territory still request proof of domicile to renew residence permits for beneficiaries of international protection. Some Police Offices even request proof of residence, not only of domicile, on the national territory to issue the permit of stay. This policy, combined with the extreme difficulty with finding proper accommodations for foreign citizens, makes the procedures for issuing permits of stay slower and more difficult." (vrije vertaling: "Een veelvoorkomend probleem bij de afgifte van verblijfsvergunningen voor begunstigden van internationale bescherming is het ontbreken van een geregistreerd woonadres, dat aan de politie moet worden verstrekt. Bij de aanvraag die bij de Questura wordt ingediend, moet een bewijs van woonplaats worden gevoegd, maar sommige begunstigden van internationale bescherming hebben geen vast adres dat zij kunnen opgeven en de Questura wijst vaak aanvragen voor afgifte of verlenging af die worden ingediend door begunstigden die geen echte woonplaats hebben en een fictief/virtueel verblijfplaatsadres of een geregistreerd wettelijk adres bij het kantoor van een organisatie opgeven. Zoals vermeld in eerdere AIDA-rapporten heeft het ministerie van Binnenlandse Zaken in 2015, om een dergelijke praktijk te ontmoedigen, een circulaire uitgegeven waarin wordt opgemerkt dat de wet niet vereist dat begunstigden van internationale bescherming een bewijs van geregistreerd adres bijvoegen bij de aanvraag voor de afgifte of verlenging van een verblijfsvergunning, maar dat een verklaring van de persoon over zijn woonplaats voldoende wordt geacht. In 2019 heeft de burgerlijke rechtbank van Rome een spoedberoep van een begunstigde van subsidiaire bescherming in deze zaak aanvaard. De ervaring van ASGI leert echter dat politiebureaus in het hele land nog steeds een bewijs van woonplaats vragen voor de verlenging van verblijfsvergunningen voor begunstigden van internationale bescherming. Sommige politiebureaus vragen zelfs een bewijs van verblijf, en niet alleen van woonplaats, op het nationale grondgebied om de verblijfsvergunning af te geven. Dit beleid, in combinatie met de extreme moeilijkheid om geschikte huisvesting voor buitenlandse burgers te vinden, maakt de procedures voor de afgifte van verblijfsvergunningen trager en moeilijker.")

Verder blijkt uit de geactualiseerde landeninformatie dat de verlenging van de verblijfsvergunning voor statushouders gebeurt door het invullen van het juiste formulier, dat vervolgens per post moet worden opgestuurd. De hernieuwing/verlenging van een verblijfsvergunning kan lange tijd in beslag nemen en soms zelfs zestien tot achttien maanden kan duren. De vertraging lijkt te wijten te zijn aan de chronische organisatorische problemen en het personeelstekort bij de immigratiediensten in heel Italië. Gedurende deze periode beschikt de statushouder alleen over een ontvangstbewijs, afgegeven door het postkantoor als bewijs van de verlengingsaanvraag, dat in theorie de verblijfsvergunning voor alle doeleinden vervangt. In de praktijk wordt het ontvangstbewijs na de eerste maanden echter niet meer als een geldig document beschouwd en ondervinden statushouders grote moeilijkheden, bijvoorbeeld bij het afsluiten of verlengen van een arbeidscontract, het verlengen van de inschrijving bij het nationale gezondheidszorgstelsel of het verkrijgen van een rijbewijs. In 2024 heeft het ministerie van Binnenlandse Zaken een omzendbrief uitgevaardigd waarin staat dat het ontvangstbewijs een geldigheidsduur van 9 maanden heeft. Als gevolg van deze omzendbrief ondervinden statushouders veel moeilijkheden en obstakels bij het behouden van de toegang tot de rechten en voordelen die aan hun beschermingsstatus zijn verbonden (AIDA "Country Report Italy. Update 2024", juli 2025, p. 259-260).

6.1.3. Gelet op het geheel van de voorliggende elementen, met name (i) de actuele en nieuwe landeninformatie met betrekking tot de administratieve hindernissen in Italië bij de verlenging van een verblijfsvergunning en inzonderheid wat betreft de lange wachttijd en de toegang tot rechten en voordelen als statushouders tijdens die wachtperiode, alsook (ii) de specifieke situatie van verzoekster van de Italiaanse verblijfsvergunning is vervallen en die sinds 2022 niet meer in Italië verblijft, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Italië aangewezen. Verzoeksters situatie in geval van terugkeer naar Italië dient nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

6.1.4. Gelet op wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet over de nodige onderzoeksbevoegdheid beschikt, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de eerste bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de eerste bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvan de inhoud thans is overgenomen in artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

6.2. Betreffende de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

6.2.1. Tweede verzoekster is een driejarig, in België geboren kind van een Eritrese moeder aan wie in Italië de vluchtelingenstatus werd toegekend.

In dit verband wordt gewezen op de verplichting om artikel 24, lid 2 van Handvest na te leven wanneer de commissaris-generaal en de Raad het Unierecht ten uitvoer brengen, wat hier het geval is, zoals voorzien in artikel 51, lid 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Artikel 24, lid 2, van het Handvest bepaalt dat *“bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, [...] de belangen van het kind een essentiële overweging [vormen].”* Uit deze ruime bewoordingen volgt dat het beginsel van het belang van het kind speelt bij elke beslissing die aanzienlijke gevolgen voor deze minderjarige met zich kan meebrengen, ongeacht of de beslissing rechtstreeks is gericht tegen deze minderjarige. Deze vaststelling wordt bevestigd door artikel 3, lid 1, van het IVRK, en waarnaar de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest uitdrukkelijk verwijzen. Volgens dit artikel 3, lid 1, moet bij alle maatregelen betreffende kinderen rekening worden gehouden met de belangen van het kind. Bijgevolg heeft deze bepaling in het algemeen betrekking op alle beslissingen en alle handelingen die kinderen direct of indirect raken, zoals het Comité voor de rechten van het kind van de Verenigde Naties heeft opgemerkt [zie dienaangaande, Algemeen Commentaar nr. 14 (2013) van het Comité voor de Rechten van het Kind over het recht van het kind om zijn belangen de eerste overweging te laten vormen (artikel 3, lid 1), CRC/C/GC/14, punt 19] (HvJ 11 maart 2021, C-112/20, M.A., pt. 36-38).

In het verlengde hiervan wordt gewezen op artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet dat luidt: *“Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.”* Ook wanneer, zoals *in casu*, het dossier van een minderjarig kind wordt gesplitst van dat van zijn ouders dient rekening te worden gehouden met het belang van het kind. In deze zin blijkt uit overweging 18 van de ingetrokken richtlijn 2011/95/EU, die van toepassing was op het ogenblik waarop de bestreden beslissingen werden genomen, dat bij de beoordeling van het belang van het kind in het kader van een procedure voor internationale bescherming met name terdege rekening moet worden gehouden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, rekening houdend met zijn leeftijd en maturiteit. Thans bepaalt overweging 15 van Verordening (EU) 2024/1347 in gelijkaardige zin dat bij de toepassing van deze verordening het belang van het kind voorop moet staan. Bij de beoordeling daarvan moeten de autoriteiten van de lidstaten met name terdege rekening houden met het beginsel van eenheid van gezin, alsook met het welzijn en de sociale ontwikkeling, de taalvaardigheden, de veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, naar behoren rekening houdend met diens leeftijd en maturiteit. Uit zowel het ten tijde van de bestreden beslissingen toepasselijke als het thans geldende Unierecht volgt derhalve dat bij de beoordeling van het hoger belang van het kind een meer nauwgezette zorgvuldigheidsplicht geldt, waarbij in het bijzonder rekening moet worden gehouden met de eenheid van het gezin en met de concrete gevolgen van de genomen beslissing voor het welzijn en de ontwikkeling van de minderjarige.

Uit voorgaande blijkt dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Er mag evenwel niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, kan de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het beginsel van het “belang van het kind” is in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

6.2.2. Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, “*Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, 22 December 2009, § 11-12).

6.2.3 Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat eerste verzoekster door Italië als vluchteling werd erkend, wat impliceert dat door de Italiaanse autoriteiten werd vastgesteld dat zij ten aanzien van Eritrea een gegronde vrees voor vervolging heeft. Eerste verzoekster verklaarde voorts dat ook de vader van tweede verzoekster internationale bescherming in Italië geniet (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO) d.d. 6 december 2023, p. 20). Aan de twee oudere zussen van tweede verzoekster, D. en S., werd op 1 oktober 2021 in België de vluchtelingenstatus toegekend.

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de nota met opmerkingen wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming voor tweede verzoeksters moeder en zussen volgt niet automatisch dat tweede verzoekster zelf nood heeft aan internationale bescherming.

In dit verband herinnert de Raad eraan dat het Hof van Justitie zich in het arrest “*N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*” heeft uitgesproken over de behandeling van afzonderlijk ingediende verzoeken om internationale bescherming van leden van hetzelfde gezin. Het Hof baseerde zijn beoordeling daarbij onder meer op de vereiste van een individuele beoordeling van ieder verzoek, zoals neergelegd in de richtlijn 2011/95/EU, en op de procedurele vereisten van richtlijn 2013/32/EU. Richtlijn 2011/95/EU is met ingang van 12 juni 2026 ingetrokken door Verordening (EU) 2024/1347. Dit neemt evenwel niet weg dat de voor de onderhavige zaak relevante uitgangspunten waarop het arrest *Ahmedbekova* berust, in de thans toepasselijke verordening behouden zijn gebleven. Zo bepaalt artikel 4 van Verordening (EU) 2024/1347 dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden aan de hand van de voor dat verzoek relevante feiten en omstandigheden, waaronder de individuele positie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Daarnaast blijkt uit overweging 15 van Verordening (EU) 2024/1347 dat bij de toepassing ervan het belang van het kind een eerste overweging moet vormen. Bij de beoordeling daarvan moeten de autoriteiten van de lidstaten met name terdege rekening houden met het beginsel van eenheid van gezin, alsook met het welzijn, de sociale ontwikkeling, de taalvaardigheden en de veiligheid van de minderjarige en met diens opvattingen, naar behoren rekening houdend met zijn leeftijd en maturiteit. De verordening bevestigt aldus dat de individuele beoordeling van afzonderlijke verzoeken niet verhindert dat rekening moet worden gehouden met de nauwe samenhang tussen de situaties van de leden van hetzelfde gezin en met de gevolgen die een beslissing voor een minderjarig gezinslid kan hebben. De bepalingen van Verordening (EU) 2024/1347 zijn op deze punten inhoudelijk in overeenstemming met de uitgangspunten van de richtlijn 2011/95/EU die aan het arrest *Ahmedbekova* ten grondslag lagen. Bijgevolg kan voor de wijze waarop afzonderlijke maar onderling samenhangende verzoeken van gezinsleden moeten worden beoordeeld nog steeds op nuttige wijze naar deze rechtspraak van het Hof van Justitie worden verwezen.

In voornoemd arrest oordeelde het Hof van Justitie dat richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “*vluchteling*” en van “*persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt*” (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat “*wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade*” (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU (thans overweging 58 van Verordening (EU) 2024/1347) volgens de welke “*Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze*

kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”.

Tweede verzoekster is een driejarig, in België geboren kind van een Eritrese moeder aan wie in Italië de vluchtelingenstatus werd toegekend. Eerste verzoekster voert in België als vluchtmotief aan dat zij Eritrea had verlaten nadat zij was opgeroepen voor de militaire dienstplicht en zich daaraan wilde onttrekken (NPO 6 december 2023, pp. 6-8; NPO 19 maart 2025, pp. 5-7). Hoewel redelijkerwijze kan worden aangenomen dat eerste verzoekster bij de Italiaanse autoriteiten dezelfde asielmotieven heeft aangevoerd als in België, kan dit niet met zekerheid uit haar verklaringen worden afgeleid. Zij heeft tijdens de persoonlijke onderhouden niet toegelicht, noch werd haar gevraagd, welke feiten en omstandigheden zij precies aan haar verzoek om internationale bescherming in Italië ten grondslag heeft gelegd. De commissaris-generaal heeft de asielmotieven van eerste verzoekster in het kader van de voorliggende procedure niet aannemelijk geacht. Dit neemt evenwel niet weg dat eerste verzoekster door Italië als vluchteling werd erkend en dat de redenen die aan deze erkenning ten grondslag lagen niet voorliggen.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, *QY tegen Bundesrepublik Deutschland*, C-753/22, volgt dat wanneer een verzoeker reeds in een lidstaat als vluchteling werd erkend en zijn verzoek in een andere lidstaat opnieuw ten gronde wordt onderzocht, de bevoegde autoriteit dit verzoek individueel moet beoordelen en daarbij ten volle rekening moet houden met de eerdere erkenningsbeslissing en met de feiten die daaraan ten grondslag lagen. Daartoe moet zij, geleid op het beginsel van loyale samenwerking, zo spoedig mogelijk informatie uitwisselen met de autoriteit van de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft toegekend en deze verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de erkenning heeft geleid. Deze informatie-uitwisseling strekt ertoe de bevoegde autoriteit in staat te stellen de in het kader van de internationale beschermingsprocedure vereiste verificaties met volledige kennis van zaken uit te voeren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal een verzoek om inlichtingen heeft opgesteld waarin de Italiaanse autoriteiten ervan in kennis werden gesteld dat de Belgische asielautoriteiten overwogen een negatieve beslissing te nemen en waarin hun, onder uitdrukkelijke verwijzing naar het beginsel van loyale samenwerking en het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-753/22, werd gevraagd alle informatie mee te delen die aan de toekenning van internationale bescherming aan eerste verzoekster ten grondslag lag. Hoewel dit verzoek de datum 20 mei 2025 draagt, blijkt uit de elektronische ondertekening en de ontvangstbevestiging dat het pas op 24 juli 2025 aan de Italiaanse autoriteiten werd verzonden (AD, stuk 6, Landeninformatie, nr. 2). De tweede bestreden beslissing werd vervolgens reeds op 2 september 2025 genomen, zonder dat een antwoord van de Italiaanse autoriteiten werd ontvangen. Niet blijkt dat de commissaris-generaal tijdens de periode van ongeveer vijf weken tussen het verzoek om inlichtingen en het nemen van de bestreden beslissing een herinnering heeft verstuurd, langs een andere weg contact heeft opgenomen of anderszins heeft getracht de opgevraagde informatie alsnog te verkrijgen. Het is voor de Raad onduidelijk waarom het antwoord van de Italiaanse autoriteiten niet langer kon worden afgewacht of waarom deze termijn in de concrete omstandigheden als redelijk kon worden beschouwd. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat de Italiaanse autoriteiten eerder wel hebben geantwoord op verzoeken om inlichtingen betreffende de aan eerste verzoekster verleende beschermingsstatus. Zo deelden zij op 8 januari 2024 onder meer mee dat eerste verzoekster op 29 augustus 2017 internationale bescherming had verkregen en beantwoordden zij de specifiek gestelde vragen over haar gezinssituatie en de aanwezigheid van haar kinderen bij haar aankomst en verzoek om internationale bescherming in Italië. (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, antwoord van de Italiaanse Dublin Unit d.d. 8 januari 2024; NPO d.d. 19 maart 2025, p. 2). Zonder kennis van de redenen die aan de grondslag lagen van de beslissing van de Italiaanse autoriteiten kan evenwel niet worden nagegaan of de erkenning van eerste verzoekster daadwerkelijk op dezelfde feiten berustte, dan wel op andere of bijkomende elementen die mogelijk ook relevant zijn voor de beoordeling van het verzoek van tweede verzoekster.

De Raad heeft evenmin zicht op de redenen waarom de commissaris-generaal ten aanzien van de minderjarige zussen van tweede verzoekster is overgegaan tot een erkenning als vluchteling. De redenen die aan deze erkenningen ten grondslag lagen, zijn immers niet gekend. De enkele omstandigheid dat de twee oudere zussen van tweede verzoekster bij hun aankomst niet-begeleide minderjarigen waren, zoals in de nota met opmerkingen van de verwerende partij wordt toegelicht, volstaat niet om hun erkenning als vluchteling te verklaren. Bovendien liggen thans geen gegevens voor waaruit blijkt dat hun vluchtelingenstatussen inmiddels werden opgeheven of ingetrokken. Nu ook de motieven van deze erkenningen niet voorliggen, kan de Raad niet nagaan of deze erkenningen uitsluitend op hun individuele omstandigheden berusten, dan wel mede op familiale elementen die wegens de verwantschap ook voor tweede verzoekster een risico op vervolging of ernstige schade kunnen doen ontstaan.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat terugkerende Eritreeërs bij binnenkomst door de Eritrese autoriteiten gewoonlijk geregistreerd en gecontroleerd worden. De wijze waarop zij vervolgens worden behandeld blijkt moeilijk voorspelbaar en kan worden gekenmerkt door willekeur en inconsistentie. De beschikbare bronnen benadrukken dat betrouwbare informatie over personen

die terugkeren naar Eritrea schaars is en dat de behandeling van terugkeerders bij aankomst grotendeels onbekend en ongedocumenteerd is, onder meer omdat geen onafhankelijke organisaties hun situatie na aankomst opvolgen. Voor zover hierover gegevens beschikbaar zijn, blijkt dat de behandeling van terugkeerders afhangt van een samenstel van factoren waaronder de wijze van vertrek, de wijze van terugkeer, het jaar van vertrek, de betaling van de diasporataks, de ondertekening van formulier 4/4.2, eventuele politieke activiteiten in het buitenland, de dienstplichtstatus vóór het vertrek, de duur van het verblijf in Eritrea na terugkeer, en persoonlijke contacten met de autoriteiten. Ook het al dan niet beschikken over een diasporastatus en de vraag of sprake is van een tijdelijk bezoek dan wel van een permanente terugkeer kunnen daarbij een rol spelen. Ook het al dan niet beschikken over een diasporastatus kan daarbij een rol spelen. In de naar voren gebrachte rapporten wordt gesteld dat het onduidelijk is hoe de Eritrese autoriteiten het indienen van een verzoek om internationale bescherming in het buitenland beoordelen en in welke mate zij daaraan een oppositiegezinde houding of een gebrek aan loyaliteit aan het regime toeschrijven (EASO, *Eritrea: National Service, Exit, and Return*, september 2019, pp. 55-61; Cedoca, *COI Focus. Eritrea. Mobilisatie na de oorlog in Tigray*, 19 september 2025, pp. 35-36; UK Home Office, *Country Policy and Information Note: Eritrea – National service and illegal exit*, december 2025, p. 11 en pp. 58-63). Uit de landeninformatie kan weliswaar niet worden afgeleid dat iedere Eritreeër die in het buitenland om internationale bescherming heeft verzocht reeds om die reden bij terugkeer wordt vervolgd. Evenmin kan evenwel worden uitgesloten dat dit gegeven, in samenhang met andere elementen van het individuele en familiale profiel van een afgewezen verzoeker om internationale bescherming, een rol speelt bij de beoordeling en verdere behandeling door de Eritrese autoriteiten. Het is op basis van de beschikbare landeninformatie voor de Raad niet duidelijk welke betekenis de Eritrese autoriteiten zouden kunnen hechten aan het feit dat de moeder van tweede verzoekster in Italië als vluchteling werd erkend, dat haar twee oudere zussen in België de vluchtelingenstatus verkregen en dat voor tweede verzoekster zelf in België een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Er ligt thans immers geen informatie voor met betrekking tot de behandeling door de Eritrese autoriteiten of niet-statelijke actoren van een minderjarig kind dat in België werd geboren, nooit in Eritrea heeft verbleven en van wie de moeder in Italië als vluchteling werd erkend, terwijl volgens haar verklaringen ook de vader internationale bescherming in Italië geniet.

De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat het administratief dossier geen informatie bevat over de redenen waarom verzoeksters moeder in Italië en haar zussen in België als vluchteling werden erkend en dat de in het verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie niet voldoende specifiek is om het risico op vervolging of het lijden van ernstige schade voor verzoekster, gelet op haar specifieke profiel, in Eritrea in geval van terugkeer naar dit land naar behoren in te schatten.

6.2.4. Gelet op wat voorafgaat kan de Raad in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van tweede verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet over de nodige onderzoeksbevoegdheid beschikt, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om tot de bevestiging of hervorming van de tweede bestreden beslissing te komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de tweede bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan de inhoud thans is overgenomen in artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 september 2026 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS